

Un bon recordatori

Un dels quatre submarins nuclears classe Trident de l'armada britànica sempre rumbeja per alta mar. A la bodega, hi porta setze míssils amb quaranta-vuit caps nuclears, més poder de destrucció que no el que es va disparar en tota la Segona Guerra Mundial. La seua missió és d'atacar des d'un lloc desconegut sota l'aigua si una agressió nuclear anihila la Gran Bretanya. Però, segons que s'ha sabut ara, fa unes quantes setmanes un d'aquests submarins, el Vanguard, va ensopegar en alta mar amb Le Triomphant, el seu equivalent francès, que porta la mateixa capacitat de destrucció. Això no hauria d'haver passat, però va passar, i de sobte ens ha recordat que l'amenaça nuclear continua viva.

Un dels quatre submarins nuclears classe Trident de l'armada britànica sempre rumbeja per alta mar. A la bodega, hi porta setze míssils amb quaranta-vuit caps nuclears, més poder de destrucció que no el que es va disparar en tota la Segona Guerra Mundial. La seua missió és d'atacar des d'un lloc desconegut sota l'aigua si una agressió nuclear anihila la Gran Bretanya. Però, segons que s'ha sabut ara, fa unes quantes setmanes un d'aquests submarins, el Vanguard, va ensopegar en alta mar amb Le Triomphant, el seu equivalent francès, que porta la mateixa capacitat de destrucció. Això no hauria d'haver passat, però va passar, i de sobte ens ha recordat que l'amenaça nuclear continua viva. Els anys vuitanta i primers anys noranta semblava que cada nit podia desaparèixer el món. En el moment més dur de la tensió entre l'URSS i els Estats Units la hipòtesi d'un holocaust nuclear entre les superpotències va arribar a ser molt més que una possibilitat. Hi ha en el record els famosos episodis de comunicació errònia entre soviètics i americans que ens van posar a pocs minuts de la guerra total, el novembre del 1979 i el juny del 1980. Per sort no va haver-hi cap intercanvi de foc i la fi de la guerra freda va semblar que ens feia oblidar la possibilitat d'un intercanvi d'armament nuclear en massa, que podria eliminar la vida humana. Però les aparences i la realitat són coses diferents. No era fàcil, però la topada entre el Vanguard i el Triomphant podia haver fet esclatar una part de l'armament nuclear que portaven. I entre tots dos portaven noranta-sis caps nuclears, prou munició per a desencadenar una catàstrofe planetària. Com és que van topar en alta mar? No hi ha explicacions convincentes, fora d'una manca de coordinació entre dues marines aliades. Al primer Lord Almirall, Sir Jonathan Band, solament se li acudí de dir que aquella col·lisió era 'pràcticament inimaginable tenint en compte la grandària de l'oceà' i es va limitar a respondre que eren 'impensables' les conseqüències que hauria tingut l'esclat del material nuclear de tots dos submarins. 'Impensable' va dir'... i únicament parlem de noranta-sis caps nuclears, una part ínfima dels deu mil i escaig que entre uns països i altres hi ha en actiu i que podrien convertir en no res, en pocs minuts, tot allò que som.

17 febrer 2009

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)